

staan. „Maak een wandeling Albert, anders krijgt gij het te koud. Gij dient hier slechts te vijf uur terug te zijn.”

Ik maakte een wandeling. En waarheen zou ik anders gelopen zijn dan waar het verlangen mij dreef, straat in, straat uit, steeds meer naar die voorstad toe, naar die smerige, nieuw aangelegde weg? Ik ging en naarmate ik vorderde, liep ik vlugger en vlugger. Het was alsof mijn hart zelf mij achtervolgde.

Ik schelde en even vreesde ik de mogelijkheid dat zij afwezig kon zijn. Doch ik hoorde reeds haar voetstappen naderen, ik zag de deur opengaan. Zij was niet verrast; het leek erop dat zij mij verwachtte. „Kom binnen,” nodigde zij mij uit, en zij was op het punt mij te verwelkomen met een ondoordachte vreugde, toen zij plots inzag dat zij stroef moest zijn en aan haar gevoelens niet gehoorzamen mocht.

Ik ging vóór naar dezelfde keuken waar ik reeds geweest was. Het kind sliep, vertelde zij mij, en Herman was naar zijn kantoor. Wij zouden dus een vol uur alleen kunnen zijn, gans alleen, het geluk waarom ik dagenlang als een hond had geschooid. Zij schonk koffie in, en wij zaten weerszijden de tafel te wachten op het onuitgesprokene, op de afrekening.

Ondertussen sloeg ik haar gade met vranke opene blik. Ik zag hoe zij vermagerd was en bleek geworden; ik bemerkte de donkere kringen rond haar ogen en het bijna doorschijnende van de huid op haar handen. Eerst bekeek zij mij alsof zij zeggen wilde: waarom ziet gij mij zo aan? Maar toen ontspanden haar trekken zich en rond haar lippen liep een siddering. Zij sloot haar oogleden half toe en rukte zich om, naar de koffiekkan reikend die op het vuur was blijven staan.

„Dank u, zei ik. Mijn tas is nog boordevol. Netje, hoe gaat het met u?”

„Goed,” loog zij.

„Gij ziet er niet goed uit,” antwoordde ik.

„Ik verwacht mijn tweede kind,” legde zij uit. „Ik ben ook van Jackie een hele tijd ongesteld geweest. Ik ben er echter niet ongerust over.” Zij glimlachte dapper. „Het gaat wel voorbij.”

Zij bemerkte wel dat ik mij niet liet overtuigen door haar geruststellende verklaringen en na een korte wijle wendde zij plots haar gelaat helemaal naar mij toe en zij zei niets, geen woord, geen klank. Haar handen lagen op het tafelblad, enkele centimeter van mijn handen af, en de bekoring besprong mij om haar handen in de mijne te nemen, om haar tegen mijn borst aan te trekken, zoals vroeger, zoals het had moeten zijn. Maar ik deed niets van dat alles. Wij zwegen en die stilte betekende meer dan alle woorden.

„Zijt gij gelukkig?” vroeg zij plots.

Haar vraag ontstelde mij en ik wist niet goed wat te antwoorden. Ik zag beelden van vroeger op het netvlies van mijn ogen verschijnen. Ik dacht aan de droom die wij eens samen hadden gedroomd: een stil huis, vrede,